

Τὰ ἡφαίστια τῆς ἠπείρου εἶναι πολὺ μεγαλύτερα, καὶ ἀξιώτερα τοῦ ὀνόματος παρὰ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ὑψώματα ἐπὶ τῆς Σβινοῦ Ὀστρόβ. Ἐνίοτε ἀπορρίπτουσι μεγάλας πέτρας καὶ φλόγας, ὡς καὶ ὕδωρ.

Τὰ κυριώτερα πλοῦτη τοῦ τόπου συνίστανται εἰς τὴν νάφθα του. Τὸ χρήσιμον τοῦτο ἀσφαλτῶδες ἔλαιον εἶναι δύο εἰδῶν, μέλαν καὶ λευκόν. Τὸ δεύτερον εἶναι τὸ πολυτιμότερον, εἶναι δὲ καὶ πολὺ σπανιώτερον τοῦ ἄλλου· εὐρίσκεται μόνον εἰς ἓνα τόπον, ἐν μίλιον περίπου ἀπὸ τὴν κώμην Σαραχάν, ὅπου συνάγεται εἰς δεκαεξ βόθρους ἢ φρέατα. Τοῦ μέλανος εἶδους ὑπῆρχον τὸ 1833 ἑκατὸν ἑννέα φρέατα εἰς ἐνέργειαν. Καίτοι δὲ μέλαν ὀνομαζόμενον, διαφέρει μ' ὄλον τοῦτο κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ποιότητα, ἄλλο μὲν ὄν παχυλὴ πισσώδης οὐσία, μόνον εἰς τὸ καλαφατίζειν πλοῖα χρησιμος, ἄλλο δὲ καθαρὸν πρασινωπὸν ἔλαιον, χρησιμώτατον εἰς λύχνους. Τὸ χῶμα καὶ ἡ ἄμμος τὰ πλησίον τῶν φρεάτων εὐρισκόμενα τόσον εἶναι ἀπὸ νάφθα ἐμπλησμένα, ὥστε μεταχειρίζονται αὐτὰ ὡς καύσιμον ὕλην, ἀντὶ ἀνθρώπων.

Ἡ νάφθα ἐξαντλεῖται ἀπὸ φρέατα, μιᾶς ἕως δεκαπέντε ὀργυιῶν βάθος ἔχοντα, διὰ κάδων καὶ ἐργατῶν, τοὺς ὁποίους κινοῦσιν ἄνθρωποι ἢ ἵπποι. Σχεδὸν πάντοτε εὐρίσκεται μὲ ὕδωρ συμμεμιγμένη, ἀφ' οὗ διαχωρίζεται ῥιπτομένη εἰς μεγάλους λάκκους κατεσκευασμένους ἐγγὺς τῶν φρεάτων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀφίεται ἕως τοῦ ὕδωρ διὰ τῆς ἀνωτέρας εἰδικῆς αὐτοῦ βαρύτητος νὰ κατακάθισι εἰς τὸν πυθμένα. Ἡ νάφθα ἐπομένως συναγομένη χύνεται εἰς μεγάλους ἀσκοὺς, οἵτινες ἀποτίθενται ἕως νὰ χρειασθῶσι δι' ἐξαγωγὴν ἢ ἀνάλωσιν.

Τῆς μελαίνης νάφθης λογαριάζεται ὅτι παράγονται κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰ τρία ἑκατομμύρια ὀκάδων, τῆς δὲ λευκῆς μόνον ὑπὲρ τὰς δέκα χιλιάδας. Ἡ ποσότης ἢ συναγομένη ἐν καιρῷ θερμότητος εἶναι πολὺ μεγαλύτερα τῆς παραγομένης ἐν καιρῷ ψύχους· αὐξάνει δὲ καὶ ὅποταν ὁ ἀνεμος ἦναι νότιος, καὶ ἐλαττοῦται ἂν πνέη βορρᾶς· εἶναι δ' ἀξιοπαρατήρητον ὅτι τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀνάδοσιν τοῦ ἀερίου. Περιέργον εἶναι ὅτι, ἂν δὲν κενώνονται συνεχῶς τὰ φρέατα, παύουν ὅλως διόλου τοῦ παράγειν· καὶ δύο δὲ ἢ τρεῖς ἡμέρας ἂν παύσωσι τοῦ ἐργάζεσθαι αὐτὰ, ἀκολουθεῖ ἐλάττωσις ἐπαισθητὴ· μολοντί εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὀλίγων ἡμερῶν τακτικὴ ἐργασία ἐπαναφέρει τὴν προτέραν ἀφθονίαν. Αἴτιον τούτου δὲν εἶναι ἄραγε, ὅτι ἀφινόμενη ἐντὸς τοῦ φρέατος ἡ νάφθα, βερενικόνει τρόπον τινὰ τοὺς τοίχους του, καὶ οὕτω φράζει τοὺς πόρους, δι' ὧν ἤθελεν ἐξακολουθεῖν νὰ στραγγίξῃ;

Τὰ φρέατα τῆς νάφθης δουλεύονται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Βαλαχάνης, κώμης μὲ πληθυσμὸν 792 ἀτόμων, ἐξ ὧν οἱ ἄρρενες εἶναι πολὺ ὀλιγώτεροι, μόνον 344, κατὰ συνέπειαν τοῦ νοσηροῦ των ἐπιτηδεύματος. Ἀπασα ἡ λευκὴ νάφθα ἐξάγεται εἰς Ἀστραχάν, ὅπου πωλεῖται περὶ τὰ τέσσαρα γρόσια ἢ ὀκά. Τῆς δὲ μελαίνης νάφθης ἐξάγεται τὸ πλεῖστον μέ-

ρος εἰς τὴν Περσίαν, καὶ μόνον ὡς τετρακόσιαι χιλιάδες ὀκάδων φυλάττονται εἰς τὴν Γεωργίαν πρὸς ἀνάλωσιν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Τὴν βούλησίν σου εὐλογῶ, Δημιουργέ τοῦ κόσμου!
Τὸ πνεῦμά σου αἰσθάνομαι φωτίζον τὰ ἐντὸς μου·
Ἀπὸ ἐσέ δὲν κρύπτομαι.

Ἡ ὄρα μου ἐσήμανε· τὰ ἀνομήματά μου
Ἄν τὰ σιγῶ· εἰν' ἄπειρα· Υἱὸς σου, Ποιητὰ μου!
Εἰς σέ ἀνακαλύπτομαι.

Σὺ, ὅστις ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐξήνεγκες τὴν κτίσιν,
Σὺ, ὅστις τῶν κτισμάτων σου αἰώνια τὴν φύσιν
Ζωοποιεῖς καὶ ὀδηγεῖς,

Εἰς σέ τὰς τελευταίας μου δεήσεις ἀνυψῶν,
Τὰς τελευταίας μου στιγμὰς εἰς σέ ἀφιερώνω,
Τὸν χοῦν ἀφίνω ἐπὶ γῆς.

Ἐλέησον τὰ πταίσματα, δέξαι τὴν προσευχὴν μου,
Ἴδε μου τὴν κατάνυξιν, ἰδὲ τὴν συντριβὴν μου,
Τὸ τῶν δακρῶν βεῦμά μου!

Ἦ σὺ, ἀένναος πηγὴ, θθεν ζωὴ ἐκβαίνει,
Ὅπου ὁ σκώληξ-ἄνθρωπος καὶ θνήσκων μεταβαίνει,
Παράλαβε τὸ πνεῦμά μου!

Τοὺς παναγίους νόμους σου οἱ ἥλιοι τελοῦσι·
Τὰ ἄστρα εἰς τὸ νεῦμά σου πιστῶς ὀδοιοποροῦσι
Τὴν ἀναλλοίωτον ὁδόν.

Ἡ γιγαντώδης σφύρα σου παντοτεινὰ δουλεύει·
Ἡ κόσμους εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκ μηδενὸς χαλκεύει,
Ἡ κόσμους ῥίπτει ἐκποδῶν.

Ἡ ποίησις καὶ μουσικὴ τῶν οὐρανῶν σαλπίζει·
Χορὸς ἀγγέλων φαινὸν τοὺς ἔμνον σου σκορπίζει
Εἰς τ' ἀχανές διάστημα·

Τὴν δόξαν καὶ σοφίαν σου θαυμάζει καὶ δοξάζει,
Τὸ ἅγιόν σου ὄνομα σκιρτᾷ καὶ ἐκθειάζει
Τὸ πᾶν, τῆς στιγμῆς βλάστημα.

Τὸν ἀναρχον, αἰδῖον καὶ ἄσειστόν σου θρόνον
Ἐπὶ πτερυγῶν ἐστῆσας ἀτελευτήτων χρόνων,
Σκῆπτρον ἀστέρων κρατῶν·

Καὶ τὴν αἰωνιότητα πορφύραν ἐνεδύθης,
Καὶ ἐξ ἡλίων στέφανον λαθῶν περιεβλήθης,
Τὸ ἄπειρον ἰχνηλατῶν.

Σὺ, Πλάστα! ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὸ ὕψιστον σημείον
Τοξεύεις ἐπὶ τῶν σφαιρῶν τὸ βλέμμα σου τὸ θεῖον,
Καὶ εἰς τὰ καταχθόνια

Ἀναταράσσεις τοὺς μογλοὺς, καὶ συγκινεῖς τὸν ἄδην,
Κ' ὑπερμεγέθεις μηχανὰς καινὰς ἐπιτροχάδην
Σφουρηλατεῖς αἰώνια.

Σὺ εἰς τὴν ἄκραν κάθησαι τῆς κλίμακος τῶν ὄλων,
Εἰς ἣν τὸ ἄτομον πηδῶν τὸν ἄπειρόν σου θόλον
Κατὰ βαθμοὺς διατρυπᾷ·

Κ' ἐκεῖθεν τὴν περιστέρην ἀκούεις λουομένην,
Καὶ εἰς ἀνθέων κάλυκα τὴν μύϊαν πνιγομένην
Τὰς πτέρυγὰς τῆς νὰ κτυπᾷ.

Ἦ! εἶθε, εἶθε ν' ἀναβῇ αἰσία κ' ἡ ψυχὴ μου!
Καὶ νὰ σὲ φθάσῃ τρέχουσα ἡ ταπεινὴ εὐχὴ μου
Τὴν νοεράν σου κλίμακα!

Καὶ περιγυριζόμενος ἀπὸ χοροὺς ἁγίων,
Νὰ εὐδοκήσῃς νὰ γραφῶ εἰς τῶν χρυσῶν βιβλίων
Τὸν ἀφθαρτόν σου πίνακα!